

Владета ПЕТРОВИЋ
Историјски институт
Београд

О ТРЪПЋИЈЕ СВЕТАГО КРАЉА

Изворни материјал о појединостима сукоба синова краља Милутина, Стефана Дечанског и Константина, након очеве смрти, прилично је једностран. Један од ретких извора који се издваја својом једноставношћу и непристрасношћу користио је писац *Пејатовићевог родослова*.¹ Родослов има уобичајену схему из које се издваја очигледан уметак под називом *О тръпѣније светаго краља*, у коме се говори о Стефану Дечанском. Прича о његовој злехудој судбини до повратка у Србију из прогонства, подудара се у главним цртама са подацима из *Житија Стефана Дечанског* од Григорија Цамблака.² Међутим, наставак, који се односи на догађаје везане за време непосредно пре Милутинове смрти, и на борбе око престола након смрти краља Милутина³, иако изузетно интересантан, досада није привукао пажњу историчара. О догађајима по Стефановом повратку у родослову дословно се каже:

¹ А. Пејатовић, *Један српски родослов нове редакције*, Споменик СКА 38 (1900), 123-127, 126. Родослов се налази у зборнику мешовите садржине, датованом у XVII век. Зборник је дело више писара. Љ. Стојановић, *Стари српски родослови и летописи*, Сремски Карловци 1927, 45-51, 49.

² Ј. Шафарик, *Животъ краља Стефана Дечанскогъ*, Гласник ДСС 11 (1859), 35-94, 63-66; И. К. Сакцински, *Живот Стефана Дечанског*, Архив за роџјестницу југословенску IV(1857), 1-29, 12-13; А. Давидов, Г. Данчев, Н. Дончева-Панајотова, П. Ковчева, Т. Генчева, *Житие на Стефан Дечански от Григориј Цамблук*, Софија 1983, 94-99. Превод: Григорије Цамблук, *Књижевни рад у Србији*, Београд 1989, 62-64. (Превод Л. Мирковић, Д. Богдановић, Ђ. Трифуновић, Д. Петровић).

³ О овим догађајима видети: К. Јиречек, *Историја Срба*, I, Београд 1988, 201-203. М. Динић, *Comes Constantinus*, ЗРВИ 7(1961), 1-11; И. Божић, *Dominus rex Constantinus*, Зборник Филозофског факултета 12-1(1974), 433-441; М. Маловић, *Стефан Дечански и Зета*, Историјски записи 4 (1979), 5-69; М. Маловић-Ђукић, *Константин – син краља Милутина*, Историјски записи 3-4 (1985), 69-75. ИСН, I, Београд 1994, 473-475, 496-497 (С. Ђирковић).

„... И прѣвѣвъ тамо нѣколико врѣме, пакы же раскаав се Милоуѣтинъ ѿць его, възврати его въ Сръбак. Не вѣди іако имѣти емѸ очи, Константина же на кралквство оутврѣждаше. И вѣсть ино врѣме прилѣчи се нѣкои рати, и шѣд Кон(ъ)стан(ъ)тинъ наемати вок ѿ Грькы и ѿ Българь и закаспѣ тамо, Милоуѣтинъ же ѿць его оумреть. Стефан(ъ) же вѣ въ Лимѣ, и слышавъ іако ѿць ихъ МилѸтинъ краљ прѣиде ѿ житїа вънезапоу, събравъ вок Своки области въ Лимѣ и прїиде въ петъкъ и стемоу кралкв(ъ)ства възложи на главѸ свою. По томъ посла КонстантинѸ въ Грькы, моле его разделити землю и господовати по ждревїю. ѿн(ъ) же не въсхоте, нь авїе оукори его много, глаголк: слѣпа цара нѣсть нигде; слѣпць не можетъ царствовати, и рече готовити се емѸ на вон, не вѣхоу бо ѿ едине матере. Браны же съразивши се под Звечанкмъ градомъ на Дмитровичкомъ пољу, повкжденъ вѣсть Константинъ оубикнь. И такъ вѣцари се Стефанъ краљ слѣпи.”⁴

Ако овај извор суочимо са другим изворима јасно ћемо увидети његов значај. Наиме, поред чињеница који се помињу у другим изворима, ниједан од њих не говори о томе да је краљ Милутин *утврђивао на престо Константина*; да се Константин у тренутку смрти краља Милутина налазио у Византији где је најмио војску, што је Стефан Дечански искористио да *самти стему на главу*; као и да се битка међу њима одиграла на Дмитровачком пољу испод града Звечана.

Податак из *Пејатовићевог родослова* да Милутина „**Константина же на кралквство оутврѣждаше**”, потврђује ликовни извор прве врсте. Наиме, на источном зиду приправе катедрале липљанских епископа коју је из основа обновио краљ Милутин, насликана је први пут у српској уметности Лоза Немањића, на којој је Константин јасно означен као Милутинов наследник.⁵ Да је краљ Милутин наменио престо Константину

⁴ А. Пејатовић, *Један српски родослов нове редакције*, 126. Љ. Стојановић, *Стари српски родослови и летописи*, Сремски Карловци 1927, 49.

⁵ Б. Тодић, *Грачаница*, Београд-Приштина 1988, 17-174. „Нејасан Милутинов положај на српском престолу и питање његовог наслеђа били су, изгледа, окончани после 1316. године, смрћу Драгутиновом и затварањем његовог сина Владислава. Карактеристично је да је Драгутин на Лози у споредном реду Немањића, као Вукан или Владислав, на пример, и обележен само као брат краљев, а ни његови синови се ничим не издвајају од споредних чланова владарског дома. На тај начин Лоза Немањића у Грачаници фиксира Милутинов положај у Србији, образлаже његов легитимитет, и право Милутиног сина на престо, јер је Константин насликан у истом реду са оцем, са његове десне стране.”¹⁷⁴. Најприближније време настанка наведених фресака је период између 1318. и 1321. године.⁷³; видети и С. Радојчић, *Портрети српских владара у средњем веку*, Скопље 1934, 38-45.

сведочи и натпис на сребреном олтару, скупоценом поклону српског краља, базилици Светог Николе у италијанском граду Барију из 1319/20. године. „Сребрне плоче са стране су биле, по Беатиловом сведочанству, украшене бројним фигурама различите величине изведеним у плитком рељефу, а пратили су их вотивни натписи *Краља и Константина, његовог сина*, које, нажалост, италијански писац не доноси да не би претерано детаљним описом замакао читаоца свог дела.”⁶ У *Сопоћанском поменику* се такође заједно помињу краљ Милутин и Константин: „**И краља Стефана Оуроша и Стефана Константина**”⁷.

Нумизматички материјал, по нашем мишљењу, такође указује, поред свих спорења нумизматичара и историчара, да је Константин сматран легитимним Милутиновим наследником. Наиме, у *Kunsthistorische Museum*-у у Бечу налази се један сребрни динар на чијем аверсу стоји натпис: *D. (Dominus) rex Constantinus*, око краља који седи на престолу, који у десној руци држи скиптар а у левој јабуку; на реверсу стоји натпис: *S. Stefanvs Scvtari*.⁸ Да је у питању новац Милутиновог сина Константина

Константин је представљен и на Лози Немањића, сликаној око 1330. године, у припрати Пећке патријаршије. Лоза је очигледно истицала легитимност власти краља Стефана Дечанског и његовог наследника младог краља Стефана Душана; видети *Пећка патријаршија*, Београд 1990 (В. Ј. Ђурић), 140.

⁶ Б. Миљковић, *Немањићи и Свети Никола у Барију*, ЗРВИ 44 (2007), Рад у припреми.

⁷ С. Новаковић, *Српски поменици*, Гласник СУД 42 (1875), 1-152, 31.

⁸ Ј. Шафарик, *Описаније свију досад познатих србских новаца (Са IX Таблица слика)*, Гласник ДСС 3 (1851), 189-261, 219. Шафарик саопштава да је овај новац ковао Константин, Милутинов син, што по њему сведочи да је он „неко време владао, док га није Стефан Дечански у боју владе и живота лишио”. Б. Сарија, *Кичевска остава*, Старинар 3 (1924-1925), 73-91, 76 каже: „Ljubić poznaje dve vrste novca Dragaševog brata Konstantina”; а у нар. број 1: „Novci, koje dodeljuje Ljubić Konstantinu kao kralju faktično su novci sina Uroša II.” Š. Ljubić, *Opis jugoslovenskih novaca*, Zagreb 1875, 177 (videti tablu XIV br. 17): „Imamo dvoje vrsti srbskih novaca imenom Kostadina ili Konstantina, tj. Kao despota i kao kralja. Šafarik po Naniu i Zanettiu pripisuje novac Kostantinov Konstantinu sinu kralja Milutina, primećujući, da nemože biti Konstantina vladajuća oko Drača, pošto se nije kraljem nazivao. Nego spomenici srbski neznaju nam posve ništa kazati o tom Konstantinu Milutinovu, dočim o Dejanovu kažu podosta, i daju mu za mater srbsku caricu. Osim toga sav posao novca i težina njegova prikazuju ga kovana koncem XIV ili početkom XV stoljeća, navlastito naliči novcem Stjepana Ostoje bosanskog kralja i suvremenim kotorskim; s čega se skoro bez dvojbe daje misliti, da su i Kostantinovi bili kovani u Kotoru ili barem od kotorskih radnika.” И. Божић, *Dominus rex Constantinus*, 205: „Ако новац с натписом *Dominus Rex Constantinus* нумизматичари могу, на основу његових спољних обележја, да сместе у време у којем је живео и делао Константин Балшић, оскудни историјски подаци дозволили би много лакше могућност да је он кратко време владао Скадром него претпоставку да је Скадром некада господарио Милутинов син Константин као «млади краљ», јер о томе сви извори ћуте.” С. Димитријевић, *Проблеми српске средњовековне нумизматике*, Београд 2006, 80, мишљења је да је овај новац сигурно припадао краљу Константину, сину краља Милутина.

указују, додуше посредно, подаци о везаности српског двора за Скадар. Наиме, у периоду између 1318. и 1321. године, који се поклапа са временом када је Константин био једини озбиљни кандидат за српски престо, светодмитарски доходак су у Дубровнику преузимали скадарски епископи.⁹ Занимљиво је истаћи да је од 1311. до 1313. године Которанин Трипе Бућа обављао разноврсне заступничке послове за српског краља у Дубровнику, између осталог и преузимање светодмитарскогдохотка. Његова делатност у том својству је прекинута јуна 1313. године а настављена 1. новембра 1323. године када је као посланик краља Стефана Дечанског поново примио светодмитарски доходак. Марија Накић, у раду *Трипе Бућих*, десетогодишње повлачење из посланичке службе Трипе Буће објаснила је његовим блиским односом са Стефаном Дечанским, јер се престанак и поновни посланички ангажман поклапају са политичким падом и успоном старијег сина краља Милутина.¹⁰ Коначно, у једном списку владара са којима је Венција била у преписци, датованом око 1311. године, Милутинов син Стефан Дечански се помиње са титулом краља.¹¹ Како је краљ Милутин касније престо наменио Константину, за шта налазимо потврду у Лози Немањића у Грачаници, а знамо да је уобичајена пракса била да наследник престола добија титулу младог краља, вероватно је и Константин носио исту.¹²

Лapidарни подаци о рату и Константиновом најмлењу војске, у тренутку непосредно пре Милутинове смрти, које налазимо само у *Родослову*, очигледно се односе на 1321. годину. Краљ Милутин је пред краја своје владавине био у сталном непријатељству према моћном угарском краљу Карлу Роберту. Наиме, после Драгутинове смрти 1316. г. Милутин је свог синовца Владислава заробио, утамничио и заузео његову

⁹ М. Динић, *Дубровачки трибути*, Из српске историје средњег века, Београд 2003, 711-755, 730 нап. 16: 4. новембра 1318. г. светодмитарски доходак примају скадарски епископ Стефан и зетски кнез Илија; 31. октобра 1319.г. „Pasqua episkopus Scutorensis et Jureç Mirosclauich”; 27. октобра 1320.г. скадарски епископ Петар; 27. октобра 1321.г. кефалија Илија пошто скадарски епископ Петар, кога је краљ Милутин овластио, није могао доћи у Дубровник. За 1322. годину светодмитарски доходак „изгледа да уопште није исплаћен.”

¹⁰ М. Накић, *Трипе Бућих*, ИГ 4 (1954), 3-33, 17-19.

¹¹ Š. Ljubić, *Listine o odnošajih između južnoga slavenstva i Mletačke republike*, I, Zagreb 1868, 192: „Domini de Sclavonia et Bulgaria: Urosius rex Servie, Melinie, Chelmie, Dioclie, Albanie et maritime regionis. Stephanus regis Urossii filius, rrex Dioclie, Alabanie, Chelmie et maritime regionis.” У *Житију краља Милутина*, Данило II пише: „... и отьлоучи кмоу достоиную честь државы своек земли зетьскою съ всьми грады кк и областю (ихъ) всакою же подобою сана царьскааго почть,.. ”; видети *Животи краљева и архиепископа српских*, написао архиепископ Данило и други, Загреб 1866, (Издао Ђ. Даничић), 124.

¹² М. Ivković, *Ustanova "mladog kralja" u srednjovekovnoj Srbiji*, ИГ 3-4(1957), 59-80.

област. Угарски краљ је због тога извршио два похода на Србију: у јесен 1319. и на самом почетку 1320. године. На крају свог другог похода Карло Роберт је успео да заузме Мачву и околне градове.¹³ Пошто је претрпео снажан пораз, Милутин је у другој половини 1320. године, енергично захтевао од византијског цара Андроника II претходно уступљени најамнички одред Кумана. Међутим, у Византији је у јесен 1320. г., после смрти Михаила IX, сина и савладара Андроника II, дошло до затегнутих односа између Андроника II и Андроника III.¹⁴ Краљ Милутин је као посланика у Цариград упутио монаха Калиника, који је водио преговоре са оба цара. Млађи византијски цар је преко Калиника затражио српску помоћ, која му је касније и обећана. Ипак, у првом рату између Андроника II и Андроника III, од априла до јуна 1321, није дошло до српског мешања.¹⁵ Иако краљ Милутин није учествовао у унутрашњим византијским сукобима, присталице Андроника III су се плашиле могућег савеза између Андроника II, Србије и Бугарске: „...Размишљао сам још о овоме: владар Трибала и цар Миза Светислав орођени су са царем и сада су с њим у сукобу из неких својих личних разлога, али ако се он због рата против нас помири с њима и позове их у помоћ, имаћемо у њима веома опасне непријатеље.”¹⁶ Ова податак истичемо са намером да истакнемо блиске односе између српског краља и бугарског цара, те је стога вест *Пејатовићевог родослова* да је Константин најмио војску **Ū Грькъ и Ū Блъгарь** сасвим извесна.

Наш извор једини доноси и податак да, одмах по очевој смрти, Стефан Дечански „**прїиде въ петъкъ и стемоу кракв(ъ)ства възложи на главѣ свою**”. Пошто знамо да је Милутин умро у четвртак 29. октобра 1321. године, овај податак је сасвим вероватан.¹⁷

¹³ ИСН I, Београд 1994, 474-475 (С. Ћирковић); Ј. Калић-Мијушковић, *Београд у средњем веку*, Београд 1967, 70-71, 360.

¹⁴ Октобра 1320. године краљ Милутин изричито захтева од Дуборвчана: „**даите ми доврѣ динаре а немонте ми злѣ динаре даватъ крѣ ми злѣмъ динарем(ъ) не хте Грьци гдѣ ихъ давамо на коки годѣ потрѣбѣ а уни их(ъ) не ѝзъмѣ**” - Љ. Стојановић, *Старе српске повеље и писма*, I, Београд-Сремски Карловци, 1929, 39.

¹⁵ V. Mošin, *Hilandarac Kalinik, Srpski diplomata XIV veka*, Историско-правни зборник 1(1949), 117-132, 125-126.

¹⁶ ВИИНЈ VI, Београд 1986, 313 (С. Ћирковић – Б. Ферјанчић). Овај податак се односи на 7-10. јун 1321. године.

¹⁷ Дан Милутинове смрти забележен је у српским поменицима. Сплитски летописац Миха Мадјејев смрт Милутинову веже за новембар 1321. године: „Anno Domini MCCCXXI mense Nov. luce quinta currente R. Vroscius Rasciae migravit ex hac vita, et Vladislavus nepos ejus tunc a vinculus libertatus est.” Видети Miha Madijev de Barbazanis, *De gestis Romanorum imperatorum et summorum pontificum*, издата у Joannis Lvcii, *De regno Dalmatiae et Croatiae*, Amsterdam 1666, 376. М. Мадјејев је забележио тачно и годину крунисања Стефана Дечанског, *нав. дело*, 378.

Од средњевековних наративних извора Константин се помиње само још у *Житију Стефана Дечанског* од Григорија Цамблака¹⁸ и у једном догађајима савременом латинском извору.

Подаци из дела *Пејатовићевог родослова (О трѣпѣніе свѣтаго краља)* се, као што је већ напоменуто, подударују са подацима које доноси Цамблук. У *Житију*, Цамблук за Константина каже: „**КОНСТАНТИНЪ ИЖЕ ТВОГО ВРАТЬ УТЬ ИННЬІЕ МАТЕРИ, ДОВОЛНО ВОИНСТВО СЪБРАВЪ ЕЩЕ ЖЕ И УТЬ ПРИБЛИЖАЮЩИХЪ СЕ ПРѢДѢЛЪ НАМАЛОУ ПОМОЦЬ ПРИЗВАВЪ, НАНЪ ГРЕДѢШЕ. И СКОРО ЦАРСТВІА ОУКЛОНИТИ СЕ ПОВЕЛѢВАШЕ ПОСЛАВ. НЕ БУ КОГДА УТЬ ВѢКА СЛЫШАНОУ БЫТИ ГЛАГОЛАСЕ. СЛѢПЪ СОУЩОУ ЧЛОВѢКОУ ПРИЛИЧНОУ БЫТИ ЦАРСТВІЮ.**” Стефан Дечански је затим крунисан од стране српског архиепископа, а свом брату предлаже „**прѣди, и сань вторы царствїа тако сынъ вторы прїми. а не съ тоуждымь езыкѡмь свое утчество ратоуи.**”¹⁹ Пошто Константин не пристаје на понуду, долази до битке у којој гине.

У делу *Directorium ad passagium faciendum*, за које се сматра да га је написао доминиканац Гијом Адам, једно време барски надбискуп, налазе се значајни подаци за нашу тему.²⁰ Дело је писано за француског краља Филипа VI, са намером да се прикаже најлакши начин за освајање

¹⁸ J. Шафарик, *Животъ краля Стефана Дечанскогъ*, 63-66; И. К. Сакцински, *Живот Стефана Дечанског*, 12-13; А. Давидов, Г. Данчев, Н. Дончева-Панајотова, П. Ковчева, Т. Генчева, *Житие на Стефан Дечански от Григориј Цамблук*, 94-99. Превод: Григорије Цамблук, *Књижевни рад у Србији*, 62-64.

¹⁹ J. Шафарик, *Животъ краля Стефана Дечанскогъ*, 63-66; И. К. Сакцински, *Живот Стефана Дечанског*, 12-13; А. Давидов, Г. Данчев, Н. Дончева-Панајотова, П. Ковчева, Т. Генчева, *Житие на Стефан Дечански от Григориј Цамблук*, 94-99. Превод: Григорије Цамблук, *Књижевни рад у Србији*, 62-64.

²⁰ Brocardus, *Directorium ad passagium faciendum*, Recueil des historiens des Croisades, Documentas armeniens, II, Paris 1906. Ово дело издато је на основу четири рукописа из XV века. Датирано је у 1332. годину, „anno Domini M trecentesimo tricesimo secundo.” Делове који се односе на нашу историју објавио је М. Šufraj, *Pseudobrokardus. Rehabilitacija važnog izvora za povijest Balkana u prvoj polovini XIV vijeka*, *Vjesnik Zemaljskog arhiva* 13(1911), 142-150. М. Шуфлај је изоставио један део: „(p. 445) [Iddem osdentitur der rege Rassye] De rege vero nunc patet eciam illud idem, quod scilicet regnum illud, nec per successionem legitimam, nec per hereditatis convenienciam, sed per violenciam alieni juris obtentum, per tyrannidem possessum et per prodicionem detinet occupatum. Ipse namque, ut superius est exspressum, filius spurii est illius qui in patrem suum Urosium insurrexerat, et in eum usque ad mortem conspiraverat, et multas prodiciones tractaverat, propter que pater ipsum jusserat excecari et in exilium relegari. Qui insuper, post mortem patris sui Urosii, Vlatislaum, (446) sobrinum vestrum, filium regis Stephani, regni prefati merum de jure dominum et heredem, per tyrannidem prodiciosam et injuriosam violenciam efugavit. Si eciam in dicto regno aliquod jus haberet, hic, inquam, spurii filius, qui nunc regnat, certe totum [jus] dinoscitur perdidisse. Fuit enim nunc de novo proditor et captor patris proprii et occisor.”

муслиманских и православних држава. Аутор је пун мржње и презира премудру свему што не припада римокатоличком свету. Ипак, не губећи из вида ову верску искључивост, тако уобичајену у средњовековним изворима, Гијом Адам је добро обавештен савременик догађаја везаних за борбу око наслеђа српског трона после смрти краља Милутина. Очигледно наклоњен Драгутиновом сину Владиславу, кога сматра легитимним наследником српског престола, барски надбискуп доноси појединости како је Стефан Дечански свирепо убио свог полубрата Константина Немањића.²¹

Датовање трагичног завршетка динстичког сукоба није могуће утврдити са апсолутном поузданошћу. Могуће је да је Г. Цамблак у праву када каже да је Стефан Дечански крунисан пре сукоба са братом. Како је Милутин умро 29. октобра 1321. а Стефан Дечански је крунисан 6. јануара 1322. године, битка испод Звечана се највероватније одиграла у пролеће 1322. године.²²

За разлику од Гијома Адама, два српска савременика ових догађаја, Данило II и Данилов Ученик, ниједном речју не помињу Константина. Иако говори о метежу који је настао након Милутинове смрти, Данило II не именује претенденте на престо, нити говори о томе коме је престо наменио краљ Милутин.²³ Нама није далеко од помисли да

Исто дело на основу два рукописа издао је С. Raymond Beazley, *Directorium ad Faciendum Passagium Transmarinum*, *The American Historical Review* 12, № 4(Jul1907), 810-857. У рукопису који је R. Beazley узео као основу за ово издање дело је датирано у 1330. годину. Део који је М. Шуфлај изоставио у овом издању налази се на стр. 856-857.

²¹ „Deinde, fratrem proprium et unicum Constantinum supradictum in carcerem vincula vit et inaudito crudelitatis genere interfecit nam super lignum ipsum extendi fecit et clavis infixit per brachia et per crura et per cerebrum mediumneremit.” Вид. *Brocardus, Directoriu ad passagium faciendum*, 438.

²² ИСН I, 497 (С. Ћирковић).

Илија кефалија, посланик краља Стефана Дечанског, помиње се у дубровачким документима 24. августа 1322. године; вид. *Monumenta Ragusina*, I, Zagreb 1879, 66. У јулу 1322. године, миром у Епивату, завршен је други грађански рат између Андроника II и Андроника III. Нићифор Григора, византијски историчар, када говори о догађајима из јула 1322. године, помиње и краљицу Симониду „која се управо вратила од Трибала, пошто јој је умро муж.” – вид. ВИИИ VI, 194 и нап. 77 (С. Ћирковић – Б.Ферјанчић). У августу 1322. године издате су три царске простагме манастиру Хиландару, што би указивало на то да је византијски двор имао јаких разлога да буде предусретљив према хиландарском братству; видети V. Мошин, *Hilandarac Kalinik, srpski diplomata XIV veka*, 126-127.

Ови подаци указивали би да се до августа 1322. године Стефан Дечански обрачунао са својим полубратом Константином и учврстио свој положај на српском престола.

²³ *Житије краља Милутина*, Животи краљева и архиепископа српских, написао архиепископ Данило и други, 155-158. Данилов Ученик у *Житију краља Стефана Дечанског* такође врло уопштено говори о догађајима након Милутинове смрти; видети, *нав. дело*, 170-171.

последња воља краља Милутина није намерно саопштена. Престо је вероватно био намењен Константину, јер, у супротном, Данило II не би имао разлога да прећуткује чињеницу да је краљ Милутин оставио престо Стефану Дечанском.

Vladeta PETROVIĆ

О ТРЪПЉЊЕ СВЕТАГО КРАЛИ

Summary

Usurping of power is hardly something unusual in the medieval history, but it creates a problem for a historian when trying to reconstruct it based on sources. We shall say nothing new if we claim that, unfortunately for historians, only testimonials of the victor are what remains. This time, in the so-called Pejatović Genealogy, there is a fragment describing events before the death of the King Milutin, as well as the struggle of his son, Stefan Dečanski and Konstantin, for the Serbian throne. This paper critically analyses this fragment, in order to establish its importance. Despite the facts mentioned in other sources, none of them mentions that King Milutin chose Konstantin as his heir, that at Konstantin was at the death of his father in Byzant, where he was hiring an army — the fact that Stefan Dečanski used in order to claim the throne, and that the battle between them occurred at the Dmitrovačko Field, under the Zvečan fort.